

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 3Co/120/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8611203227
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 05. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Šofranková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2013:8611203227.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Šofrankovej a sudcov JUDr. Gabriely Klenkovej, PhD. a JUDr. Viery Kandrikovej, v právnej veci žalobcu CETELEM SLOVENSKO a.s., Panenská 7 Bratislava IČO 35 787 783, právne zastúpeného JUDr. Marekom Czompolym, advokátom so sídlom Ventúrska 16, Bratislava, proti žalovanej P. W., nar. XX.X.XXXX, bytom X. V. XXX/XX, B., za účasti vedľajšieho účastníka na strane žalovanej: Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, so sídlom Važecká 16, Prešov, IČO 42 176 778, zastúpeného JUDr. Ambrózom Motykom, advokátom so sídlom Nám. SNP 7, Stropkov, v konaní o zaplatenie 1.396,62 Eur s prísl. o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Svidník č.k. 6C 111/2011-80 zo dňa 2.2.2012 takto

rozhodol:

Potvrdzuje rozsudok vo výroku, ktorým bola žaloba v prevyšujúcej časti zamietnutá a vo výrokoch o trovách konania účastníkov a vedľajšieho účastníka.

Žalobca je povinný nahradiť vedľajšiemu účastníkovi trovy odvolacieho konania pozostávajúce z trov právneho zastúpenia vo výške 94,80 Eur na účet právneho zástupcu vedľajšieho účastníka do 3 dní od dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd 1. stupňa uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 68,27 Eur s 9 %-ným úrokom z omeškania ročne od 1.4.2010 do zaplatenia v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol. O trovách konania účastníkov rozhodol tak, že žalovanej náhradu trov konania nepriznal a žalobca na náhradu trov konania nemá právo. Uložil tiež žalobcovi povinnosť zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi trovy konania v sume 404,10 Eur na účet jeho právneho zástupcu v lehote 15 dní od právoplatnosti rozsudku.

V odôvodnení rozsudku prvostupňový súd uviedol, že žalobca sa podanou žalobou domáhal od žalovanej zaplatenia sumy 1.396,62 Eur s 9 %-ným úrokom z omeškania ročne od 1.4.2010 zo sumy 1.343,71 Eur do zaplatenia z dôvodu, že ako veriteľ dňa 19.11.2004 uzavrel so žalovanou ako dlžníkom Zmluvu o poskytnutí spotrebiteľského úveru. V zmysle písomnej žiadosti obsiahnutej v časti C) úverovej zmluvy vydal žalovanej úverovú kartu a poskytol jej úverový rámec vo výške 663,88 Eur. Žalovaná vyčerpala z poskytnutého úverového rámca peňažné prostriedky v celkovej výške 2.254,09 Eur. V zmysle Všeobecných úverových podmienok - bod IV.-3-1., s ktorými žalovaná pri uzatváraní úverovej zmluvy bez výhrad súhlasila a časti C) úverovej zmluvy sa žalovaná zaviazala poskytnutý úver splácať formou dohodnutých pravidelných mesačných splátok vo výške minimálne 5 % z poskytnutého úverového rámca splatných vždy k 10. dňu kalendárneho mesiaca. Žalovaná svoj záväzok splácať poskytnutý úver riadne a včas neplnila. Uhradila len časť dlžnej sumy, a to sumu vo výške 2.089,83 Eur do odstúpenia od úverovej zmluvy. Z toho dôvodu pre neplnenie dohodnutých splátok žalobca dňa

22.1.2010 od úverovej zmluvy odstúpil. Odstúpenie nadobudlo účinnosť dňa 31.3.2010 a dlh žalovanej sa stal splatný v celom rozsahu. Vzhľadom na vyššie uvedené má žalovaná voči nemu neuhradené záväzky po lehote splatnosti v celkovej výške 1.396,62 Eur (336 Eur z titulu dlžných mesačných splátok úveru so splatnosťou do odstúpenia od úverovej zmluvy, 1.007,71 Eur z titulu zvyšku dlžnej úverovej istiny nezahrnutej v dlžných mesačných splátkach, 52,91 Eur z titulu vyúčtovaných a nezaplatených zmluvných pokút za omeškanie so splácaním úveru a ďalších zmluvných poplatkov). Okrem toho je žalovaná povinná zaplatiť úrok z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 1.343,71 Eur od 1.4.2010 do zaplatenia, pričom žalobca si neuplatňuje úrok z omeškania zo sumy zmluvných pokút a poplatkov.

Oznámením zo dňa 9.6.2011 vstúpil do konania vedľajší účastník Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS na podporu žalovanej, ktorý podal proti vydanému platobnému rozkazu odpor z dôvodu, že Zmluva o poskytnutí spotrebiteľského úveru zo dňa 19.11.2004 obsahuje viacero neprijateľných podmienok, platobný rozkaz vo veci nemal byť vydaný, namietol zmluvnú pokutu aj výšku úrokov.

Následne súd prvého stupňa poukázal na výsledky vykonaného dokazovania, zistený skutkový stav a uviedol, že medzi účastníkmi bola dňa 19.11.2004 uzatvorená Zmluva o poskytnutí spotrebiteľského úveru, pričom na základe písomnej žiadosti obsiahnutej v časti C) úverovej zmluvy uzavrel žalobca so žalovanou úverovú zmluvu, vydal žalovanej úverovú kartu a poskytol jej úverový rámec vo výške 663,88 Eur. Žalovaná sa poskytnutý úver zaviazala splácať formou dohodnutých pravidelných mesačných splátok vo výške minimálne 5 % z poskytnutého úverového rámca splatných vždy k 10. dňu kalendárneho mesiaca. Na základe dohody obsiahnutej v časti F) úverovej zmluvy Dohoda o zrážkach zo mzdy uzavrel žalobca so žalovanou dohodu o zrážkach zo mzdy v prípade, že táto sa omešká so splácaním úveru dlhšie ako 1 mesiac. Konštatoval, že z predloženého textu úverovej zmluvy, ako aj Všeobecných podmienok CETELEM SLOVENSKO a.s. pre poskytnutie spotrebiteľského úveru, že Všeobecné podmienky sú písané drobnými písmenami, veľmi ťažko čitateľné, vrátane časti C, D, E a F Zmluvy. Listom zo dňa 22.1.2010 žalobca oznámil žalovanej, že vzhľadom na omeškanie so splácaním úveru poskytnutého formou čerpania peňažných prostriedkov prostredníctvom úverovej karty odstupuje od úverovej zmluvy a úver sa ku dňu 28.2.2010 stáva splatným v celom rozsahu, pričom zároveň vyzval žalovanú na úhradu dlžnej sumy vo výške 1.396,62 Eur s upozornením, že počínajúc dňom 1.3.2010 jej bude účtovaný úrok z omeškania vo výške 0,08 % z dlžnej sumy denne. Poukázal na potvrdenia žalobcu zo dňa 5.9.2011 o odfinancovaní peňažných prostriedkov registrovaných na úverovom prípade žalovanej, v zmysle ktorého žalovaná vyčerpala z poskytnutého úverového rámca peňažné prostriedky vo výške 2.158,02 Eur a tiež potvrdenie o prijatí splátok na úverovom prípade žalovanej, v zmysle ktorého žalovaná zaplatila na poskytnutom úvere celkom sumu 2.089,75 Eur. S poukazom na písomné podanie žalobcu zo dňa 17.1.2012, ktorým žalobca špecifikoval istinu vo výške 1.396,62 Eur, súd uviedol, že v prílohe tejto špecifikácie žalobca zaslal list ako akceptáciu návrhu zo dňa 20.5.2005 adresovaný žalovanej a tiež špecifikáciu istiny vo výške 1.396,62 Eur s tým, že žalovaná uhradila spolu sumu 2.089,75 Eur tak, že uhradila 14 mesačných splátok vo výške 33,19 Eur, 14 mesačných splátok vo výške 49,79 Eur, 12 mesačných splátok vo výške 46,46 Eur, 3 mesačné splátky vo výške 48 Eur, časť mesačnej splátky splatnej k 10.1.2007 vo výške 2,66 Eur, predčasne uhradila istinu vo výške 189,47 Eur a zmluvné pokuty a poplatky spojené s vymáhaním pohľadávky vo výške 34,26 Eur. Zároveň žalobca poukazoval na skutočnosť, že povinnosť splácať revolvingový úver vzniká v súlade s bodom IV.-1.-2. Všeobecných úverových podmienok až okamihom, aspoň čiastočného čerpania peňažných prostriedkov, z poskytnutého úverového rámca, pričom čerpanie je závislé výlučne od vôle klienta a žalobca ho klientovi nijako nevnučuje. Preto nie je možné považovať poskytnuté úverové zmluvy za viazané, pričom žalobca nesúhlasil s názorom vedľajšieho účastníka, že ročná úroková sadzba vo výške 26,28 % je v rozpore s dobrými mravmi. S poukazom na ustálenú súdnu prax, v zmysle ktorej za primerané úroky na úvery poskytované nebankovými inštitúciami je potrebné považovať úroky vo výške +10 až 20 % nad bankovú mieru ku dňu uzatvorenia zmluvy. V čase uzatvorenia predmetnej zmluvy priemerná výška úrokov pri spotrebiteľských úveroch predstavovala 13,26 %. Žalobca mal zároveň za to, že úverová zmluva ako aj Všeobecné úverové podmienky sú dostatočne jasné a zrozumiteľné, že veľkosť písma je dostatočne čitateľná a rozsah úverovej zmluvy je primeraný zložitosti uzatváraného právneho vzťahu reagujúc tak na tvrdenia a subjektívny názor vedľajšieho účastníka.

Právny zástupca vedľajšieho účastníka mal za to, že nedošlo k platnému uzatvoreniu zmluvy o revolvingovom úvere, pretože za takúto zmluvu nie je možné považovať žiadosť zo dňa 19.11.2004 v časti C) (úverová karta). Poukazoval na ust. § 4 ods. 1, 2, 3 zákona č. 128/2002 Z.z., že zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu pod sankciou neplatnosti. Jednoduché oznámenie žalobcu zo dňa 20.5.2005 nepovažuje za akceptáciu návrhu zo strany žalovanej a preto tvrdil, že táto úverová zmluva nemá zákonom predpokladané náležitosti a teda nebola platne uzavretá. V takom prípade, keď žalobca poskytol žalovanej finančné prostriedky došlo k bezdôvodnému obohateniu na strane spotrebiteľa - žalovanej a z toho dôvodu je potrebné vychádzať z ustanovení Občianskeho zákonníka (ďalej len OZ) o bezdôvodnom obohatení. Taktiež poukázal na skutočnosť, že žalobca používa nekalé obchodné praktiky pri podsúvaní a podpisovaní formulárov so žiadosťou o poskytnutí spotrebiteľského úveru, v ktorom ponúka spotrebiteľom aj revolvingové úvery na predtlačných formulároch, o ktoré spotrebiteľia vôbec nežiadajú, keďže ich primárnym problémom je zabezpečiť splátky kúpy spotrebného tovaru ako to bolo aj v tomto prípade, kedy žalovaná chcela zakúpiť práčku na splátky, preto podpísala dohodu o klasickom spotrebiteľskom úvere s desiatimi splátkami za podmienok stanovených v zmluve zo dňa 19.11.2004. Taktiež poukazoval na viaceré neprijateľné zmluvné podmienky, ktoré sú uvedené v zmluve zo dňa 19.11.2004, ale aj vo Všeobecných podmienkach CETELEM SLOVENSKO a.s., ktoré sú prílohou tejto zmluvy s tým, že už bolo judikované, že maličké písmo zmluvy a všeobecných podmienok spôsobuje pri nejasnosti a nezrozumiteľnosti obsahu neplatnosť týchto ustanovení. Tvrdil, že priemerný spotrebiteľ nemá šancu pri uzatváraní zmluvy o poskytnutí klasického spotrebiteľského úveru všeobecné podmienky prečítať a porozumieť im. Žiadal preto zaviazať žalovanú zaplatiť žalobcovi sumu 68,27 Eur so zákonným úrokom z omeškania od 1.4.2010, to je od odstúpenia od zmluvy a v prevyšujúcej časti žalobu zamietnuť.

Následne súd prvého stupňa po vykonanom dokazovaní s poukazom na citáciu § 23a ods. 1 zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa, § 52 ods. 1, 2, 3, § 53 ods. 1, 4, § 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka, článok 3 ods. 1, 2, 3 a články 5, 6 ods. 1, 7 ods. 1 Smernice Rady č. 93/13/EHS z 5.4.1993, § 2 písm. a), b), § 3 ods. 1, § 4 ods. 1, 2, 3 zákona č. 258/2001 Z.z., § 497 Obchodného zákonníka, § 37 ods. 1, § 40 ods. 1 Občianskeho zákonníka mal zato, že žalobca si uplatňoval voči žalovanej nároky vzniknuté z uzavretej zmluvy o spotrebiteľskom (revolvingovom) úvere zo dňa 19.11.2004, a to konkrétne nárok na zaplatenie sumy 1.396,62 Eur skladajúci sa zo sumy 1.007,71 Eur - neuhradenej úverovej istiny po účinnosti odstúpenia žalobcu od úverovej zmluvy, zo sumy 336 Eur - dlžných mesačných splátok úveru do odstúpenia od zmluvy a sumy 52,91 Eur - ako zmluvných pokút a zmluvných poplatkov. Žalobca sa teda domáha plnenia na základe právneho vzťahu, ktorý mal vzniknúť podľa príslušných ustanovení zákona č. 258/2001 Z.z., teda na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere, na ktorú sa v zmysle § 23a ods. 1, 2 zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa v znení zákona č. 616/2004 Z.z. hľadí ako na spotrebiteľskú zmluvu podľa § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka.

Po vykonanom dokazovaní súd prvého stupňa ustálil, že niet pochyb o tom, že účastníci uzavreli individuálne špecifikovanú zmluvu o spotrebiteľskom úvere, na základe ktorej žalobca poskytol žalovanej úver vo výške 11.691 Sk na nákup tovaru (práčky). Touto zmluvou však v ďalšom vopred vnútil konajúcej osobe - žalovanej aj iný úkon, než iba ten, ktorý bol v danom okamihu vo sfére jej záujmu (získanie úveru na nákup práčky). Ako totiž vyplýva z predtlačnej zmluvy/žiadosti o poskytnutí spotrebiteľského úveru, konajúca osoba - žalovaná súčasne jedným a tým istým podpisom na predmetnej listine sa podpísala aj pod tú časť predtlačnej listiny, ktorá sa týka absolútne iného právneho vzťahu a ktorý má vzniknúť až v budúcnosti. Ak teda žalovaná chcela získať úver na zakúpenie práčky, čo bolo jej primárnou pohnútkou k vstupu do právneho vzťahu so žalobcom, nemala na výber a musela podpísať aj predloženú predtlačnú listinu, ktorá v sebe obsahovala aj náležitosti iného právneho úkonu. V tomto prípade sa tak dá usudzovať o nedostatku vôle konajúcej osoby - spotrebiteľa vstúpiť do iného zmluvného vzťahu so žalobcom, ako bol primárne vo sfére jeho záujmu. Uvedené sa týka v ďalšom nepochybne aj vôle spotrebiteľa byť viazaný ust. čl. IV. Všeobecných podmienok žalobcu týkajúcich sa poskytovania revolvingového úveru vzhľadom na to, že podpisom zmluvy/žiadosti o poskytnutí spotrebiteľského úveru klient - žalovaná v časti B) (teda týkajúcej sa poskytnutia spotrebiteľského úveru na nákup tovaru - práčky) prehlásila, že sa oboznámila so Všeobecnými podmienkami a súhlasí s nimi bez výhrady. Keďže časť B) zmluvy/žiadosti sa netýka prípadného poskytnutia revolvingového úveru (úverového rámca), spotrebiteľ zaiste nemá vôľu a v praxi ani čas oboznamovať sa s ďalšou časťou čl. IV. Všeobecných podmienok týkajúcich sa práve úverového rámca a úverovej karty. Súd prvého stupňa mal závažnú pochybnosť o tom, či mala vôbec žalovaná reálnu možnosť oboznámiť sa so znením uvedených Všeobecných podmienok pri kúpe

tovaru v elektropredajni vo B. a súčasne taktiež pochopiť ich právny význam, keďže tieto podmienky sú veľmi rozsiahle s množstvom odbornej právnej terminológie. Napokon prvostupňový súd poukázal aj na zrejmy nedostatok slobodnej, určitej a vážnej vôle žalovanej v súvislosti s časťou D) žiadosti/zmluvy, podľa ktorej mala žalovaná prijať súbor poistenia po oboznámení sa a vyjadrením súhlasu s platnými rámcovými zmluvami o poistení žalobcu a Poistovne Cardif Slovakia a.s. a so Všeobecnými podmienkami tejto poisťovne* (zmluva pod * odkazuje na www.cetelem.sk <<http://www.cetelem.sk>>). S poukazom na uvedené dôvody sa prvostupňovému súdu javil takýto právny úkon spotrebiteľa - žalovanej (časť C) zmluvy/žiadosti o poskytnutí spotrebiteľského úveru ako neplatný s poukazom na ust. § 37 ods. 1 OZ. Prvostupňový súd mal tiež za to, že uvedený postup žalobcu sa dá kvalifikovať aj ako nekalá obchodná praktika, ktorá v zmysle citovaných ustanovení Smernice Rady č. 93/13/EHS z 5.4.1993, zákona č. 634/1992 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, ako aj § 52 a nasl. OZ nemôže požívať právnu ochranu. V konečnom dôsledku z obsahu žiadosti/zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru zo dňa 19.11.2004 nevyplýva nič iné než to, že klient - žalovaná len požiadala o zaradenie do zoznamu žiadateľov o poskytnutie úverového rámca vo výške 20.000 Sk a vydanie úverovej karty a to za podmienok vopred stanovených žalobcom v časti C) listiny. Prijatím žiadosti a teda okamihom vzniku zmluvy o úvere je odoslanie oznámenia o prijatí žiadosti o poskytnutí úverového rámca adresované klientovi bez osobitnej písomnej zmluvy (čl. IV.-1), ktorým by tento záväzkový vzťah bol bezpodmienečne individualizovaný v zmysle § 4 ods. 2, 3 zákona č. 258/2001 Z.z. Prvostupňový súd mal za to, že nedošlo k dodržaniu predpísanej písomnej formy, ako to vyžaduje § 4 ods. 1 zákona č. 258/2001 Z.z., a preto je zmluva o revolvingovom úvere, na ktorú žalobca poukazuje, aj z tohto dôvodu neplatná (rovnako aj podľa § 40 ods. 1 OZ). Aj keby sa pripustil záver o platnom vzniku zmluvy, žalobca odstúpením od zmluvy listom zo dňa 22.1.2010 zmluvu zrušil a preto záver o bezdôvodnom obohatení by bol rovnako náležitý, iba by sa vychádzalo z inej skutkovej podstaty tohto inštitútu (právny dôvod odpadol). Podľa Občianskeho zákonníka sa zmluva zrušuje s účinkami od začiatku (ex tunc, § 48 ods. 2) a tým zanikajú práva a povinnosti zo zmluvy. Momentom odstúpenia od zmluvy vznikajú práva a povinnosti z porušenia práva (bezdôvodné obohatenie, náhrada škody). Účastníci zrušenej zmluvy si majú navzájom vrátiť už vykonané plnenia (§ 457 OZ).

Ustanovenia spotrebiteľskej zmluvy, ktoré zachovávajú napriek odstúpeniu od zmluvy povinnosť spotrebiteľa plniť zo zmluvy aj napriek jej zrušeniu s účinkami ex tunc od vzniku zmluvy, zhoršujú postavenie spotrebiteľa, pretože spotrebiteľa zaväzujú nad rámec povinností vzniknutých podľa Občianskeho zákonníka v dôsledku odstúpenia od zmluvy. Akékoľvek rozšírenie záväzkov spotrebiteľa vrátane platenia príslušenstva úveru popri vzájomnej reštitučnej povinnosti po zániku zmluvy s účinkami ex tunc postavenie spotrebiteľa zhoršuje. Dôsledky odstúpenia od zmluvy podľa zmluvných podmienok dohodnutých medzi účastníkmi konania nemôžu byť nevýhodnejšie ako dôsledky odstúpenia podľa úpravy v Občianskom zákonníku.

V záujme naplnenia jedného zo základných práv v Európskej únii „politiky štátov“ zabezpečiť vysoký stupeň ochrany spotrebiteľa (čl. 98 Charty základných práv Európskej únie), je treba využiť všetky efektívne prostriedky ochrany spotrebiteľa, aby sa zvyšovala dôvera spotrebiteľov v trh a aby neprimerané postupy spotrebiteľov na trhu nezaťažovali. Navrhovateľ ako osoba podnikajúca na finančnom trhu má totiž odbornú prevahu nad spotrebiteľmi, ak im svoje služby poskytuje, a preto od neho možno očakávať, že vo vzťahu k nim sa bude správať poctivo. Ak takýmto spôsobom nepostupuje, spreneverí sa princípu dôvery, resp. princípu právnej istoty druhého účastníka zmluvného vzťahu a takémuto konaniu nemožno poskytnúť právnu ochranu.

Zároveň prvostupňový súd poznamenal, že v prípade existencie platnej zmluvy o revolvingovom úvere by venoval dôslednú pozornosť otázke zjavnej nerovnováhy v právach a povinnostiach strán vzniknutých ku škode spotrebiteľa. Vzhľadom na to, že v danom prípade účastníci neuzavreli platnú zmluvu, sa týmito okolnosťami nezaoberal.

Následne citujúc ust. § 451 ods. 1, 2 OZ a ust. § 456 a § 559 ods. 1 OZ súd prvého stupňa konštatoval, že žalobca tak v žalobe, ako aj v jej špecifikácii uvádzal, že žalovaná vyčerpala z poskytnutého úverového rámca ku dňu 4.8.2009 celkom sumu 2.254,09 Eur. V rozpore s týmto údajom je potvrdenie žalobcu zo dňa 5.9.2011, z ktorého vyplýva, že žalovaná si v presne stanovených dátumoch čerpala celkovo

sumu 2.158,02 Eur. Jednotlivé čerpania v zmysle potvrdenia z 5.9.2011 boli doložené aj výpismi z účtu taktiež na celkovú sumu 2.158,02 Eur. Keďže žalovanej bola bezpochyby na základe vyššie uvedeného neplatného právneho úkonu poskytnutá suma 2.158,02 Eur, žalobcovi mohlo vzniknúť v súlade s § 456 v spojení s § 451 ods. 1 OZ právo požadovať od žalovanej vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške poskytnutého plnenia, teda v sume 2.158,02 Eur. Vzhľadom na to, že žalovaná podľa tvrdenia žalobcu plnila celkovo 2.089,75 Eur, rozdiel 68,27 Eur predstavuje bezdôvodné obohatenie. Preto súd žalobu v časti o zaplatenie istiny nad sumu 68,27 Eur zamietol.

O trovách konania účastníkov rozhodol v zmysle § 142 ods. 3 O.s.p. a v nepatrnej časti neúspešnej žalovanej náhradu trov nepriznal, pretože jej žiadne nevznikli a žalobca na ich náhradu nemal právo. Prvostupňový súd však zaviazal žalobcu podľa § 142 ods. 3 O.s.p. (neúspech žalovaného v pomerne nepatrnej časti) na plnú náhradu trov konania vedľajšieho účastníka vystupujúceho na strane úspešnej žalovanej v celkovej sume 404,10 Eur pozostávajúcej z trov právneho zastúpenia právneho zástupcu vedľajšieho účastníka v zmysle vyhlášky č. 655/04 Z.z., ktoré 4 úkony právnej služby presne špecifikoval a zároveň mu priznal aj cestovné motorovým vozidlom na pojednávanie B. - B. a späť dňa 2.2.2012 vo výške 8,70 Eur a tiež náhradu za stratu času vo výške 12,71 Eur. K celkovej odmene a hotovým výdavkom vo výške 336,75 Eur pripočítal aj 20 % DPH vo výške 67,35 Eur.

V zákonom stanovenej lehote podal proti rozsudku odvolanie žalobca a to v časti, v ktorej bola žaloba zamietnutá a proti výroku, ktorým súd priznal náhradu trov konania vedľajšiemu účastníkovi. Mal za to, že prvostupňový súd v zmysle § 205 ods. 2 písm. d) a f) O.s.p. dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, ako aj vec nesprávne právne posúdil. Opakovane uviedol, že sa domáha uplatneného nároku titulom neuhradených záväzkov žalovanej z uzavretej zmluvy o poskytnutí revolvingového úveru a vydání úverovej karty zo dňa 19.11.2004. Žalovaná čerpala z úverového rámca sumu v celkovej výške 2.254,09 Eur, pričom na splátkach úveru žalobcovi uhradila len časť dlžnej sumy vo výške 2.089,75 Eur. V dôsledku neplnenia dohodnutých splátok žalobca odstúpil dňa 22.1.2010 čiastočne od úverovej zmluvy, pričom odstúpenie nadobudlo účinnosť dňa 31.3.2010 a dlh žalovanej sa stal splatným v celom rozsahu. Mal za to, že ku dňu zúčtovania do právneho vymáhania, teda k 18.1.2010, dlh žalovanej predstavoval celkovú sumu 1.396,62 Eur. Nesúhlasil s posúdením prvostupňového súdu, ktorý zmluvu o spotrebiteľskom úvere považoval za neplatný právny úkon z dôvodu nedostatku vôle konajúcej osoby s poukazom na ust. § 37 ods. 1 OZ a tiež z dôvodu, že nedošlo k dodržaniu predpísanej písomnej formy, v dôsledku čoho by mala byť zmluva o revolvingovom úvere neplatná podľa § 40 ods. 1 OZ. Nesúhlasil ani s tvrdením súdu prvého stupňa o tom, že ustanovenia spotrebiteľskej zmluvy, ktoré zachovávajú napriek odstúpeniu od zmluvy povinnosť plniť zo zmluvy, aj napriek jej zrušeniu s účinkami ex tunc, zhoršujú postavenie spotrebiteľa. Rovnako sa nestotožnil s postupom prvostupňového súdu, ktorý v konečnom dôsledku mal za to, že žalovanej bola na základe neplatného právneho úkonu poskytnutá suma 2.158,02 Eur a keďže žalovaná uhradila 2.089,75 Eur, tak súd prvého stupňa priznal žalobcovi bezdôvodné obohatenie vo výške 68,27 Eur a zároveň zaviazal žalobcu podľa § 142 ods. 3 O.s.p. na náhradu trov konania vedľajšiemu účastníkovi vo výške 404,10 Eur.

Žalobca vo svojom odvolaní poukazoval na to, že pokiaľ ide o uzavretie úverovej zmluvy, táto bola uzatvorená v súlade s platnými právnymi predpismi účinnými v čase uzatvorenia zmluvy, nakoľko bola podpísaná žalovanou a žalobca predložil aj potvrdenie o prijatí návrhu žalovanej, pričom z predmetného potvrdenia o akceptácii návrhu žalovanej je zrejماً výška poskytnutého úverového rámca, výška mesačnej splátky a z úverovej zmluvy je zrejماً mesačná úroková sadzba 2,19 % a RPMN. Podpísaním žiadosti o poskytnutie úverového rámca nevznikajú klientovi automaticky žiadne peňažné záväzky z revolvingového úveru. Vzhľadom k tomu, že žalovaná čerpala peňažné prostriedky z poskytnutého úverového rámca, je zrejماً, že mala vôľu čerpať tieto prostriedky, resp. uzatvoriť takúto zmluvu a z toho dôvodu žalobca nepovažoval za správny záver súdu prvého stupňa, že predmetnému právnenému úkonu postrádala vôľu žalovanej byť viazaná predmetnou úverovou zmluvou. Nakoľko žalovaná so všeobecnými úverovými podmienkami, ktoré sa nachádzajú na zadnej strane úverovej zmluvy a tvoria jej neoddeliteľnú súčasť, bola riadne oboznámená a vyjadrila s nimi výsledný súhlas, otázku odstúpenia od úverovej zmluvy a jeho účinky je potrebné posudzovať podľa § 344 a 506 Obchodného zákonníka, ako aj podľa dohody zmluvných strán, nakoľko ide o tzv. „absolútny obchod“. Mal preto za to, že odstúpením od úverovej zmluvy nedošlo k jej zrušeniu od počiatku, ani k zániku všetkých práv a povinností z tejto úverovej zmluvy a žalobca bol aj po odstúpení oprávnený požadovať od žalovanej splatenie dlžnej

sumy vrátane príslušenstva. V danom prípade neobstojí ani úvaha o prípadnej prednosti právneho režimu odstúpenia podľa § 48 ods. 1, 2 OZ pred režimom odstúpenia podľa Obchodného zákonníka, nakoľko tak všeobecná úprava odstúpenia podľa § 48 OZ, ako aj podľa § 351 ods. 1 Obchodného zákonníka, umožňujú zmluvným stranám dohodnúť účinky odstúpenia od zmluvy odchyľne od zákonnej úpravy. Dokonca aj v prípade posúdenia odstúpenia od úverovej zmluvy podľa § 48 ods. 1, 2 OZ, s čím však žalobca nesúhlasí, nemohlo dôjsť k zániku všetkých práv a povinností z úverovej zmluvy, nakoľko podľa § 48 ods. 2 odstúpením od zmluvy sa zmluva od začiatku zrušuje, ak nie je právnym predpisom ustanovené alebo účastníkmi dohodnuté inak, pričom v danom prípade inak dohodnuté účastníkmi bolo a navyše účinky odstúpenia odchyľne upravuje aj iný právny predpis, ktorý má pred režimom občianskeho práva prednosť (§ 506 Obchodného zákonníka). V závere žalobca poukázal na neúčelné trovy právneho zastúpenia vyúčtované vedľajším účastníkom majúť za to, že súd je povinný prihliadať na prípadné neprijateľné podmienky v spotrebiteľskej zmluve ex offo. Poukázal na otázku účelnosti právneho zastúpenia vedľajšieho účastníka, ktorý ako združenie založené na ochranu spotrebiteľov má sám o sebe poskytovať právnej ochrany spotrebiteľom v predmete svojej činnosti, pričom vedľajší účastník vstupuje do súdnych konaní z vlastného podnetu, bez vedomia a splnomocnenia žalovaným. Samotné vyčíslenie trov vedľajšieho účastníka okrem sporného prevzatia prípadu a prvej porady s klientom nespĺňa kritériá úkonu ani vyjadrenie vedľajšieho účastníka z 12.8.2011 z dôvodu rozsahu, všeobecnosti a neurčitosti. V závere mal žalobca za to, že je potrebné prihliadať aj na ust. § 407 ods. 3 Obchodného zákonníka, keďže žalovaná plnila z uzavretej zmluvy o úvere vyplývajúce záväzky, pričom uplatnený nárok nenamietala, nerozporevala a nespochybnila. Za situácie, keď žalobca v konaní uvádza tvrdenia a predkladá dôkazy na ich podporu a žalovaná zostáva pasívna, súd pochybil, keď predložené dôkazy a tvrdenia žalobcu považoval za nedostatočné, resp. tieto nesprávne vyhodnotil a dospel k záveru, ktorý je výrazne v prospech žalovanej a vo vykonanom dokazovaní nemá oporu. Žalobca si uplatnil trovy odvolacieho konania vo výške 174,30 Eur, ktoré pozostávajú zo súdneho poplatku za odvolanie vo výške 79,50 Eur a trov právneho zastúpenia vo výške 94,80 Eur. Navrhol preto prvostupňové rozhodnutie zrušiť v napadnutej časti a vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Vedľajší účastník zaslal vyjadrenie k odvolaniu žalobcu, v ktorom navrhol rozsudok súdu prvého stupňa v jeho napadnutej časti potvrdiť s tým, že účastníci nemajú právo na náhradu trov odvolacieho konania a žalobca je povinný zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi trovy odvolacieho konania vo výške 94,80 Eur za 1 úkon právnej služby. Zdôraznil, že žalobca si žalobou uplatňoval nárok z revolvingového úveru, ktorý mal byť uzatvorený v predformulovanej štandardnej zmluve - žiadosť/zmluva o poskytnutí spotrebiteľského úveru z 19.11.2004. Zo zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch vyplývajú presne stanovené náležitosti, ktoré má obsahovať zmluva o spotrebiteľskom úvere. Žiadosť o zaradenie do zoznamu žiadateľov v časti C) formulára nemôže byť ani v spojení s písomným oznámením žalobcu považované za platné uzatvorenie zmluvy o revolvingovom úvere bez osobitnej písomnej zmluvy. Mal za to, že nevhodné predkladanie zmluvných podmienok v citovanom formulári z 19.11.2004 je možné považovať za nekalú obchodnú prax, keď pri podpise zmluvy o spotrebiteľskom úvere je spotrebiteľovi priamo vnútený aj ďalší právny úkon, a to žiadosť o úverovú kartu pod bodom C) formulára. Skutočná vôľa spotrebiteľa pritom smerovala iba k zakúpeniu konkrétneho tovaru a uzatvoreniu úverovej zmluvy o klasickom spotrebiteľskom úvere. V danom prípade ide o výkon práv v rozpore s dobrými mravmi. Poukázal aj na neprehľadnú, nejasnú a nezrozumiteľnú štruktúru všeobecných podmienok žalobcu, ktoré sú predkladané drobným, ťažko čitateľným písmom. Namietal teda aj neplatnosť všeobecných podmienok ako celku. Považoval tiež za neprijateľné žalobcom stanovené poplatky za vedenie karty, za výber hotovosti z bankomatu, za vyhotovenie a zaslanie upomienky a za vstup pohľadávky do vymáhania. Poukázal pritom na inšpiratívne rozsudky nemeckých súdov a tiež na judikatúru slovenských súdov. K námietke žalobcu, že v otázke účinkov odstúpenia od zmluvy je potrebné vychádzať z ustanovení Obchodného zákonníka, poukázal na ust. § 54 ods. 1 OZ, v ktorom je uvedený zákaz, aby sa zmluvné podmienky spotrebiteľských zmlúv odchyľili od Občianskeho zákonníka, zmyslom ktorého je to, že aj keď spotrebiteľ súhlasí, aby sa jeho právny vzťah s dodávateľom riadil režimom obchodného kódexu, nemôže si privodiť zhoršenie svojho právneho postavenia, ktoré mu garantuje Občiansky zákonník. Právny problém prednostného použitia civilného kódexu pred kódexom obchodným je riešený aj v judikatúre slovenských súdov. Mal tiež za to, že prvostupňový súd pri rozhodovaní o trovách vedľajšieho účastníka postupoval v súlade s legislatívou Európskej únie, judikatúrou Súdného dvora Európskej únie a v súlade s ustálenou súdnou praxou a právnou teóriou citujúc čl. 7 ods. 1 Smernice Rady 93/13/EHS, čl. 169 ods. 1 Zmluvy o fungovaní EÚ, čl. 38 a 47 Charty základných práv EÚ a tiež novelizované znenie § 137 O.s.p., ako aj § 93 ods. 4 a § 18 O.s.p., čl. 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej

republiky a rozsiahlu judikatúru krajských súdov a tiež Ústavného súdu SR. Vzhľadom na vyššie uvedené považoval napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa za vecne správny. Tento navrhol potvrdiť a uplatnil si trovy odvolacieho konania.

Krajský súd v Prešove ako súd odvolací vzhľadom na včas podané odvolanie (§ 204 ods. 1 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 212 O.s.p. a bez nariadenia pojednávania v zmysle ust. § 214 ods. 2 OSP s nariadením termínu verejného vyhlásenia rozhodnutia, ktorý bol oznámený na úradnej tabuli súdu postupom podľa § 156 ods. 3 O.s.p. dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné a rozsudok okresného súdu v celom rozsahu potvrdil v súlade s § 219 ods. 1, 2 O.s.p. s tým, že sa plne stotožnil s odôvodnením napadnutého rozsudku, v ktorom nezistil žiadne vecné a procesné pochybenie.

Podľa § 219 ods. 1 O.s.p., odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 219 ods. 2 O.s.p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa dospel k záveru, že súd prvého stupňa vykonal dokazovanie v potrebnom rozsahu, dôkazy vyhodnotil v súlade s ust. § 132 a nasl. O.s.p., dospel k správny m skutkovým aj právnym záverom, s ktorými sa v plnom rozsahu stotožnil.

Žalobca v odvolaní namietal nesprávne právne posúdenie, preto úlohou odvolacieho súdu bolo zistiť, či súd prvého stupňa na zistený skutkový stav správne aplikoval príslušné právne predpisy. Nesprávnym právnym posúdením veci sa rozumie omyl súdu pri aplikácii práva. O omyl v aplikácii práva ide vtedy, ak súd použil iný právny predpis, než ktorý mal použiť alebo ak použil síce správny právny predpis, ale ho nesprávne vyložil.

Oboznámením sa s obsahom spisu, ako aj s výsledkami vykonaného dokazovania a tiež s odôvodnením napadnutého rozhodnutia odvolací súd dospel k záveru, že súd prvého stupňa správne zistil skutkový stav, ako aj vec správne právne posúdil (§ 153 ods. 1 O.s.p.). Odvolací súd sa teda v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením uvedeným súdom prvého stupňa.

Žalobcom namietané nesprávne právne posúdenie odvolací súd posúdil ako neopodstatnené. Súd prvého stupňa správne posúdil právny vzťah medzi účastníkmi konania, ako aj čiastočnú dôvodnosť podanej žaloby. Hodnotenie dôkazov je vždy vecou súdu, nie účastníkov konania. Prvostupňový súd vyhodnotil jednotlivé dôkazy v súlade so zásadou voľného hodnotenia dôkazov, t.j. jednotlivo a v ich vzájomnej súvislosti.

Odvolací súd sa stotožňuje s názorom prvostupňového súdu, že zmluva o revolvingovom úvere je neplatná. Súhlas žalobcu s revolvingovým úverom ako jednostranný úkon nie je zmluvou a ako taký neobsahuje dohodu strán ani o výške úroku z úveru, ani o výške úroku z omeškania a nebola tiež dodržaná písomná forma. Takýto jednostranný súhlas žalobcu s uzavretím zmluvy o revolvingovom úvere bez osobitnej písomnej zmluvy, v ktorej by bol tento záväzkový vzťah individualizovaný so všetkými náležitosťami, ktoré vyžaduje ust. § 4 ods. 1, 2 zákona č. 258/2001 Z.z., nespĺňa náležitosti predpísanej formy aj podľa ust. § 40 ods. 1 OZ.

Žalobca si v tomto konaní uplatňoval nárok z revolvingového úveru, ktorý mal byť uzatvorený v predformulovanej štandardnej zmluve - žiadosť/zmluva o poskytnutí spotrebiteľského úveru zo dňa 19.11.2004, ktorej súčasťou bola pod bodom C) aj žiadosť žalovanej o zaradenie do zoznamu žiadateľov o poskytnutí úverového rámca vo výške 20.000 Sk (663,88 Eur). Súd sa stotožňuje so záverom prvostupňového súdu, že žalobca v konaní nepreukázal, že zmluva o revolvingovom úvere bola skutočne

uzatvorená. Zo zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch vyplývajú presne stanovené náležitosti, ktoré zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať. Žiadosť o zaradenie do zoznamu žiadateľov v časti C) formulára nemôže byť ani v spojení s písomným oznámením žalobcu, ktorým žalobca žalovanej oznamuje, že jej zasiela úverovú kartu AURA, s ktorou má k dispozícii rezervu vo výške 20.000 Sk, považované za platné uzatvorenie zmluvy o revolvingovom úvere bez osobitnej písomnej zmluvy, v ktorom by bol tento záväzkový vzťah konkrétne individualizovaný. V konkrétnom prípade nebola dodržaná ani písomná forma revolvingového úveru (§ 4 ods. 1 zákona č. 258/2001 Z.z.), čo spôsobuje jej neplatnosť podľa citovaného ustanovenia, ale aj podľa § 40 ods. 1 OZ.

Odvolačný súd sa stotožňuje s názorom prvostupňového súdu v tom, že skutočná vôľa spotrebiteľa smerovala v danom prípade iba k zakúpeniu konkrétneho tovaru a uzatvoreniu úverovej zmluvy o klasickom spotrebiteľskom úvere. V predformulovanej žiadosti/zmluve o poskytnutí spotrebiteľského úveru zo dňa 19.11.2004 sú zmluvné podmienky spotrebiteľovi predkladané nevhodne. Pri podpise zmluvy o spotrebiteľskom úvere je totiž spotrebiteľovi vnútený aj ďalší právny úkon, a to žiadosť o úverovú kartu pod bodom C) formulára. Skutočná vôľa spotrebiteľa pritom smerovala iba k zakúpeniu konkrétneho tovaru (práčky AWT 5088 WHIRLPOOL) a uzatvoreniu úverovej zmluvy o klasickom spotrebiteľskom úvere. Je teda možné poukazovať aj na nedostatok vôle žalovanej podať takúto žiadosť o úverový rámec, keďže v momente podpisu formulárovej žiadosti nebolo vôbec prioritou žalovanej žiadať o zaradenie do zoznamu pre poskytnutie ďalšieho úveru.

V súvislosti s požiadavkou žalobcu vychádzať v otázke účinkov odstúpenia od zmluvy z ustanovení Obchodného zákonníka, odvolací súd poukazuje na ust. § 54 ods. 1 OZ, podľa ktorého zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchýliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie.

Aj keď teda spotrebiteľ súhlasí, aby sa jeho právny vzťah s dodávateľom riadil režimom obchodného kódexu, nemôže si privodiť zhoršenie svojho právneho postavenia, ktoré mu garantuje Občiansky zákonník. Zmluvná podmienka koncipovaná v predformulovanej štandardnej zmluve spotrebiteľa nezaväzuje, pokiaľ je formulovaná nevýhodnejšie oproti právnej úprave podľa Občianskeho zákonníka. Právny problém prednostného použitia civilného kódexu pred kódexom obchodným je už v judikatúre slovenských súdov riešený. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR z 25.1.2011 5M Cdo/20/2009, ktorým zdôraznil, že v spotrebiteľskej veci je neprípustné dojednať zmluvnú podmienku nevýhodnejšie oproti Občianskemu zákonníku (§ 54 ods. 1 OZ).

Z vyššie uvedených dôvodov si aj podľa názoru odvolacieho súdu žalobca môže uplatňovať svoj nárok v zmysle ustanovení Občianskeho zákonníka titulom vydania bezdôvodného obohatenia. Správne preto postupoval súd prvého stupňa, keď žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 68,27 Eur titulom bezdôvodného obohatenia, ktorá predstavuje rozdiel medzi sumou žalobkyni poskytnutou zo strany žalobcu vo výške 2.158,02 Eur na základe vyššie uvedeného neplatného právneho úkonu a sumou, ktorú aj žalovaná podľa tvrdenia žalobcu plnila spolu vo výške 2.089,75 Eur.

Z uvedených dôvodov odvolací súd nepovažoval odvolanie žalobcu za dôvodné. Súd prvého stupňa správne rozhodol aj o trovách konania účastníkov a trovách vedľajšieho účastníka. Odvolací súd preto napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil v súlade s ust. § 219 ods. 2 O.s.p.

Námietku žalobcu v súvislosti s neúčelnosťou trov právneho zastúpenia vyúčtovaných vedľajším účastníkom ako aj spornosť úkonov ako je prevzatie prípadu a všeobecnosť a neurčitosť vyjadrenia vedľajšieho účastníka zo dňa 12.8.2011 (správne odpor voči platobného rozkazu z uvedeného dňa), má odvolací súd za to, že prvostupňový súd postupoval pri rozhodovaní o trovách konania vedľajšieho účastníka správne a v súlade s právnymi predpismi.

Podľa § 137 O.s.p., trovy konania sú najmä hotové výdavky účastníkov a ich zástupcov, včítane súdneho poplatku, ušlý zárobok účastníkov a ich zákonných zástupcov, trovy dôkazov, odmena notára za vykonávané úkony súdneho komisára a jeho hotové výdavky, náhrada výdavkov právnickej osoby, ktorá je oprávnená zastupovať v konaní podľa osobitného predpisu, odmena správcu dedičstva a jeho hotové výdavky, tlmočné a odmena za zastupovanie, ak je zástupcom advokát.

Podľa § 93 ods. 4 O.s.p., v konaní má vedľajší účastník rovnaké práva a povinnosti ako účastník. Koná však iba sám za seba. Ak jeho úkony odporujú úkonom účastníka, ktorého v konaní podporuje, posúdi ich súd po uvážení všetkých okolností.

Podľa § 18 O.s.p., účastníci majú v občianskom súdnom konaní rovnaké postavenie. Majú právo konať pred súdom vo svojej materčine alebo v jazyku, ktorému rozumejú. Súd je povinný zabezpečiť im rovnaké možnosti na uplatnenie ich práv.

Nakoľko vedľajší účastník má v konaní rovnaké práva a povinnosti ako účastník hlavný a má platiť aj rovnosť účastníkov ako jeden zo základných princípov súdneho konania, neexistuje rozumný dôvod nepriznať vedľajšiemu účastníkovi trovy právneho zastúpenia za situácie, ak nárok na náhradu trov vznikne účastníkovi, ktorého vedľajší účastník v konaní podporoval. Súdom prvého stupňa priznané a riadne vyčíslené trovy právneho zastúpenia priznané vedľajšiemu účastníkovi považuje odvolací súd za účelné a vykonané jednoznačne v prospech spotrebiteľa. Nakoľko tieto súdne trovy, jednotlivé úkony právnej pomoci, cestovné a náhrada za stratu času, boli prvostupňovým súdom riadne odôvodnené a vyčíslené správne, odvolací súd napadnutý rozsudok prvostupňového súdu aj v tejto časti potvrdil ako vecne správny.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol v súlade s ust. § 224 ods. 1 v spojení s ust. § 142 ods. 1 O.s.p. tak, že využil zásadu úspechu vedľajšieho účastníka na žalovanej strane v odvolacom konaní, uložil neúspešnému žalobcovi povinnosť nahradiť vedľajšiemu účastníkovi trovy odvolacieho konania vychádzajúc z hodnoty sporu 1.328,35 Eur, ktorá bola predmetom odvolacieho konania, pozostávajúce z trov právneho zastúpenia za 1 úkon právnej pomoci v zmysle vyhlášky č. 655/2004 Z.z. vo výške 71,37 Eur za 1 úkon právnej služby - vyjadrenie k odvolaniu + 7,63 Eur režijný paušál zvýšenú o 20 % DPH (15,80 Eur), čo je spolu 94,80 Eur.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.